

sitidenních ke mzdě vypočítané definitivním vyúčtováním, t. j. lze-li ji důvodně označiti aspoň za mzdu hrubou.

V daném případě žal. úřad nezkoumal výši a poměr dosavadních desitidenních výplat k definitivní mzdě dělníkům náležející, vycházející zřejmě z právního názoru, že »mzdou« v cit. § 206 lze rozuměti vůbec jen mzdu přesně vyúčtovanou. Neuznav tento výklad zákona případným, musil nss nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 8532.

Horní právo: Čtrnáctidenní období stanovená zákonem ze dne 17. května 1912 č. 107 ř. z. pro vyplácení mzdy dělníkům v dolech zahrnuje 14 po sobě jdoucích dnů kalendářních (včetně dny, kdy se nepracuje).

(Nález ze dne 2. dubna 1930 č. 5281.)

V ě c : Firma »Anglicko-česká kamenouhelná akciová společnost« v Praze (adv. Dr. Leopold Krause z Prahy) proti báňskému hejtmanství v Praze (vrch. báň. rada Ing. a Dr. Frt. Kňourek) o vyúčtování mezd.

V ý r o k : Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lčino z výměru rev. báň. úřadu ve S. z 20. června 1927, jímž bylo st-lce vytčeno, že dosavadní způsob vyúčtování mzdy na jejím dole v R., jež děje se dvakrát měsíčně, odporuje předpisu čl. I. zák. ze 17. května 1912 č. 107 ř. z. Současně bylo st-lce podle § 20 obec. zák. hor. nařizeno, aby se vyúčtování mzdy na dále provádělo ve smyslu právě uvedeného zákonného předpisu v obdobích ne delších 14 dnů.

O stížnosti do rozhodnutí tohoto podané uvažoval nss takto:

Na sporu je pouze výklad ustanovení § 206 obec. hor. zák. ve znění svrchu cit. novely č. 107/1912, kterým je těžaři uloženo za povinnost, vypláceti mzdu dělníkům v časových obdobích čtrnáctidenních. Kdežto st-lka má za to, že výrazem »aspoň každých 14 dnů« myšleny jsou jen dny pracovní, vyložil žal. úřad předpis onen v ten smysl, že je tu míněno 14 kalendářních dnů po sobě jdoucích bez ohledu na to, zda jsou to dny pracovní či neděle nebo svátky.

Pokud úřad tento svůj výklad zákona chce opíratí o ustanovení § 126 civ. soud. řádu, nemohl mu nss přisvědčiti, neboť i kdyby bylo nutno pro výklad sporného ustanovení sáhnouti ve smyslu § 2 obec. hor. zák. k analogii ustanovení některého zákona jiného, nemohl by to býti citovaný předpis civ. soud. řádu, poněvadž předpis ten jedná výhradně o lhůtách procesních, kdežto v daném případě nejde o lhůtu procesní, nýbrž o dobu plnění smluvního závazku. Ostatně by se analogií cit. předpisu civ. soud. řádu stanovisko žal. úřadu nedalo i proto ospravedlniti, poněvadž aspoň tam, kde by poslední den platební resp. súčtovací lhůty padl na den sváteční, musila by se podle § 126 odst. 2 civ. soud. řádu tato lhůta o další den prodloužiti. Ani z § 227 obec. hor. zák. nedá

se pro výklad žal. úřadu analogií nic vytěžiti, neboť i zde upravují se jen lhůty procesní, jak je patrné již ze zařazení tohoto ustanovení mezi předpisy, pojednávající o řízení před báň. úřady. Kdyby již bylo třeba sáhnouti k analogii některého jiného zákona, byl by to předpis § 902 o. z. o. Neboť předpis tento pojednává o plnění závazků ze smlouvy — jakým jest i závazek podnikatele hor platiti dělníkům mzdu — dává pravidlo, jak jest počítati lhůty stanovené smlouvou nebo zákonem, tedy i lhůty určené kogentním předpisem zákona, jakým jest shora uvedený předpis obec. hor. zákona. Podle tohoto pravidla nevpočítává se při lhůtě stanovené podle dní, do lhůty této pouze onen den, na který připadá událost, od níž lhůta počíná běžeti (tedy den poslední výplaty), z čehož plyne, že všechny ostatní dny se do této lhůty včítají, bez ohledu na to, jsou-li to dny pracovní či sváteční.

Leč v daném případě není vůbec třeba sporné ustanovení vykládati pomocí analogie, poněvadž již samo o sobě jest zcela jasné a jednoznačné. Zákon praví »aspoň každých 14 dní«. »Dnem« rozumí se stejně v mluvě obecné, jako v řeči právního řádu kalendářní období 24 hodin a je tudíž toto období »dnem«, ať již je právní normou nebo i jinak prohlášeno za den nedělní nebo sváteční, či ať platí za den všední neboli pracovní. Použil-li tedy zákonodárce všeobecného označení »14 dní«, aniž je omezil označením »všedních« nebo pod., dal tím na jevo, že chtěl tímto výrazem postihnouti všech 14 kalendářních dní po sobě jdoucích, bez ohledu na to, zda jsou to dny všední či sváteční.

Vzhledem k tomuto jasnému znění zákona jsou bezpodstatny i veškeré další námítky, jimiž se st-lka snaží dovoditi, že výklad, k němuž se žal. úřad přiklonil, odporuje vhodnosti a účelnosti. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 8533.

Z á v o d n í v ý b o r y : I. Propuštění člena závodního výboru z důvodu § 82 živn. řádu není nezákonné již proto, že nebylo sděleno závodnímu výboru. — II. K výkladu předpisů o kompetenci rozhodčí komise.

(Nález ze dne 2. dubna 1930 č. 5410.)

P r e j u d i k a t u r a : Boh. A 4723/25, 7093/28, 7531/28, 7610/28.

V ě c : Firma »Pošumavské závody pro impregnaci dřeva, akc. spol.« ve St. proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech ve St. (za zúč. záv. výb. firmy »Pošumavské závody pro impregnaci dřeva, akc. spol.« ve St. adv. Dr Isidor Schletter z Prahy) o propuštění zaměstnance a člena záv. výboru z práce.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí, pokud se týká přípustnosti a platnosti výpovědi Františka B. podle ustanovení § 22 zák. o záv. výborech, se zrušuje